

Arrest

nr. 179 694 van 19 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 juli 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 oktober 2016 met refertenummer X

Gelet op de beschikking van 24 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 22 november 1989.

Op 22 januari 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in functie van partner en in het kader van een overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap.

Op 19 juli 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen die op 16 september 2016 aan de verzoekende partij ter kennis worden gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.01.2016 werd ingediend door:

Naam: M.(...)

Voornaam: O.(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 22.11.1989

Geboorteplaats: Casablanca

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie. Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.'

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon legt betrokkene volgende documenten voor:

- Arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur op naam van betrokkene, deeltijds bij L.(...) P.(...)BVBA, met bijhorende loonfiche voor augustus 2015;

- Overeenkomsten voor uitzendarbeid S.(...) met bijhorende loonfiches april – mei 2015;

- Arbeidsovereenkomsten T.(...) met bijhorende loonfiches maart – april 2015;

- Arbeidsovereenkomsten voor bedienden voor bepaalde duur bij Tandartspraktijk D. S.(...), alsook loonfiches van tewerkstelling bij deze werkgever via R.(...) voor de periode 22.09.2014 – 31.10.2014;

- Arbeidsovereenkomsten voor bepaalde en onbepaalde duur bij BVBA M.(...)-T.(...) met bijhorende loonfiches voor de periode oktober – december 2015.

Uit de meest recente tewerkstelling, BVBA M.(...)-T.(...), blijkt dat de referentiepersoon een gemiddeld maandelijks inkomen heeft van €876,24. De overige arbeidsovereenkomsten zijn achterhaald aangezien de referentiepersoon er niet langer tewerkgesteld is. Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn. Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (het leefloon). Overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Overwegende dat de armoederisicogrens voor een koppel rond €1500 wordt geschat, en de maandelijks vaste kosten zoals o.a. de huurlasten van €585, de variabele kosten van het dagelijkse leven, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoefteanalyse dat een bedrag ter waarde van honderd twintig procent van het leefloon echt wel het strikte minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking dient te hebben. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat dit niet het geval is. Bijgevolg blijkt uit de behoefteanalyse dat de maandelijks bestaansmiddelen van de referentiepersoon veel te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Verder legt betrokkene zelf ook nog een arbeidscontract voor met bijhorende loonfiches. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een andere finaliteit heeft (arrest RvS nr. 232.612 dd. 20.10.2015). Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het motiveringsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de hoorplicht en van de rechten van de verdediging. De verzoekende partij stelt eveneens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar eerste middel als volgt:

“1.

Dat verzoeker, die samenwoont met de Belgische referentiepersoon, zelf ingevolge tewerkstelling over inkomsten beschikt. Verzoeker heeft bewijzen van deze inkomsten uit tewerkstelling bij zijn aanvraag neergelegd (arbeidsovereenkomst en loonfiches). Dat derhalve geenszins door verweerder werd rekening gehouden met de volledige inkomsten van verzoeker en de Belgische referentiepersoon. Dat verweerder in de weigeringsbeslissing geenszins heeft gemotiveerd waarom met de volledige gezinsinkomsten van de Belgische referentiepersoon geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie overeenkomstig art. 40ter Vw. Dat nu verzoeker zelf over inkomsten uit tewerkstelling beschikt, kan hem toch anno 2016 geenszins verweten worden dat deze niet aantonen dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Dat, nu verzoeker te G.(...)samenwoont met de Belgische referentiepersoon en heeft aangetoond dat hij eveneens bijdraagt in het gezinsinkomen, deze inkomsten uit tewerkstelling van verzoeker wel degelijk in aanmerking dienen te worden genomen bij de beoordeling van haar aanvraag.

2.

Immers, overeenkomstig art. 12 en 16 van de Gezinsherenigingsrichtlijn (richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging), dient verweerder rekening te houden met het aantal gezinsleden en de bijdrage van de gezinsleden aan het inkomen van het huishouden. Ook het artikel 42, § 1, tweede lid Vw., stelt uitdrukkelijk dat op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden dient te worden bepaald welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien. Het Hof van Justitie oordeelde ook reeds dat wanneer verwerende partij onderzoekt of een burger van de Europese Unie voldoende bestaansmiddelen heeft zij de inkomsten waarover de levenspartner van deze burger beschikt niet buiten beschouwing kan laten (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België). De wetgever heeft met het instellen van de inkomensvereiste uit art. 40ter, tweede lid, Vw. “beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van de gezinshereniging ten laste vallen van de overheid” (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, punt B.64.8).

Aldus staat een interpretatie van de bestaansmiddelenvereiste uit art. 40ter, tweede lid Vw., waarbij ook rekening wordt gehouden met het inkomen dat de echtgenoot of partner, waarmee de Belgische gezinshereniger samenwoont, uit tewerkstelling genereert en waarover de Belgische gezinshereniger dan ook beschikt, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

Verzoeker wil voorts verwijzen naar het tweede verslag van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement over de toepassing van de Richtlijnen 90/364, 90/365 en 93/96 (verblijfsrecht) (Richtlijn 90/364 werd ondertussen vervangen door 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.

Hierin wordt het begrip “beschikken over toereikende bestaansmiddelen” verduidelijkt en wordt door de Commissie uitdrukkelijk gesteld dat met de eis dat deze bestaansmiddelen enkel afkomstig mogen zijn van de betrokkene zelf, of van zijn echtgenote of kinderen, een bijkomende voorwaarde wordt opgelegd welke in strijd is met de richtlijn :

De herkomst van de toereikende bestaansmiddelen in het kader van Richtlijn 90/364. Hoewel Richtlijn 90/364 geen bepalingen bevat betreffende de herkomst van de toereikende bestaansmiddelen van de burgers van de Unie die op grond van deze richtlijn aanspraak maken op het verblijfsrecht, eisen bepaalde lidstaten dat de betrokkenen zelf over toereikende bestaansmiddelen moeten beschikken en aanvaarden zij geen bestaansmiddelen die afkomstig zijn van andere personen dan de echtgenoot of kinderen.

De Commissie meent dat met de eis dat de betrokkenen zelf over toereikende bestaansmiddelen beschikken of dat deze enkel van de echtgenoot of kinderen afkomstig mogen zijn, een bijkomende voorwaarde wordt opgelegd die in strijd is met de richtlijn, die niet uitsluit dat de toereikende bestaansmiddelen afkomstig zijn van een derde, met name een ouder of ongehuwde partner. Zij heeft in die zin aanmaningsbrieven gestuurd.

Het Hof van Justitie herhaalt in zijn arrest dd. 16 juli 2015 dat, overeenkomstig vaste rechtspraak, het begrip “beschikken” over voldoende bestaansmiddelen betekent dat die bestaansmiddelen de Unieburgers ter beschikking staan, zonder dat het minste vereiste wordt gesteld met betrekking tot de herkomst van die middelen.

Het Hof stelt duidelijk dat een deel van de bestaansmiddelen waarover de Unieburger beschikt, afkomstig is van middelen die de derdelander echtgenoot haalt uit de activiteit die hij in het gastland uitoefent, belet dus niet dat aan de voorwaarde inzake toereikende bestaansmiddelen van artikel 7, lid 1, onder b), van richtlijn 2004/38 is voldaan.

3.

Dat in casu geen elementen voorhanden zijn dat voor de betaling van de gezinsuitgaven verzoekers Belgische referentiepersoon niet zou kunnen beschikken over de inkomsten uit tewerkstelling van verzoeker. Dat derhalve niet alleen met de behoeften maar ook met de inkomsten van alle inwonende gezinsleden rekening te worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Dat derhalve geenszins verweerder op een afdoende manier in zijn beslissing heeft gemotiveerd waarom met de volledige gezinsinkomsten van verzoekers Belgische referentiepersoon, en dus ook met de bewijzen van verzoekers persoonlijk tewerkstelling, geen rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van verzoekers Belgische referentiepersoon. Dat er derhalve sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht. Dat er sprake is van onterechte weigeringsbeslissing door verweerder waardoor er sprake is van schending van het artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

4. Verzoeker wil verwijzen naar de arresten dd. 1 maart 2016 nr. 163 345 en dd. 12 augustus 2016 nr. 173 156 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde in deze arresten dat de bestaansmiddelenvereiste uit art. 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet op een Unierechtelijke conforme wijze moet worden uitgelegd, zodat bij het nagaan of aan deze vereiste al dan niet is voldaan ook rekening moet worden gehouden met de bestaansmiddelen van een derdelander waarover de Belgische gezinshereniger beschikt."

2.1.2. De verzoekende partij heeft inhoudelijke argumenten tegen de bestreden weigeringsbeslissing ontwikkeld en voert dus in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden weigeringsbeslissing op deze bepaling zijn gestoeld. Deze bepaling luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Uit lezing van artikel 40bis, §2, 1°, *juncto* artikel 40ter, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een EU-onderdaan c.q. Belgische onderdaan, m.n. in de hoedanigheid van partner in een wettelijk geregistreerd partnerschap, op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en;
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over behoorlijke huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

In casu wordt de aanvraag van een verblijfskaart geweigerd omdat de verwerende partij oordeelt dat zij geen zicht heeft op het huidig netto inkomen van de Belgische referentiepersoon en dat zij dus niet kan beoordelen of deze over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. De verwerende partij motiveert dit door te stellen dat de Belgische referentiepersoon geen documenten voorlegt met betrekking tot haar bestaansmiddelen. Tevens stelt de verwerende partij dat zij geen rekening kan houden met de eigen inkomsten van de verzoekende partij, daar het de Belgische referentiepersoon is die moet aantonen over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Uit onderzoek van het administratief dossier en de bestreden weigeringsbeslissing blijkt dat de verzoekende partij de volgende documenten voor het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing heeft neergelegd inzake de bestaansmiddelen in het kader van de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie d.d. 22 januari 2016:

- Overeenkomst voor uitzendarbeid tussen S.B. NV en de Belgische referentiepersoon d.d. 30 april 2015;
- Overeenkomst voor uitzendarbeid tussen S.B. NV en de Belgische referentiepersoon d.d. 1 mei 2015;
- Loonbrief Belgische referentiepersoon d.d. 6 mei 2015, voor 27 april 2015 t.e.m. 3 mei 2015, ten bedrage van 138,84 euro;
- Overeenkomst voor uitzendarbeid tussen S.B. NV en de Belgische referentiepersoon d.d. 4 mei 2015 voor periode 4 mei 2015 t.e.m. 8 mei 2015;
- Loonbrief Belgische referentiepersoon d.d. 12 mei 2015, voor 4 mei 2015 t.e.m. 10 mei 2015, ten bedrage van 359,76 euro;
- Overeenkomst voor uitzendarbeid tussen S.B. NV en de Belgische referentiepersoon d.d. 11 mei 2015 voor periode 11 mei 2015 t.e.m. 14 mei 2015;
- Loonbrief Belgische referentiepersoon d.d. 20 mei 2015, voor 11 mei 2015 t.e.m. 17 mei 2015, ten bedrage van 281,35 euro;
- Overeenkomst voor uitzendarbeid tussen S.B. NV en de Belgische referentiepersoon d.d. 25 mei 2015 voor periode 25 mei 2015 t.e.m. 27 mei 2015;
- Loonbrief Belgische referentiepersoon d.d. 3 juni 2015, voor 25 mei 2015 t.e.m. 31 mei 2015, ten bedrage van 209,30 euro;

- Loonbrief Belgische referentiepersoon *d.d.* 18 maart 2015, voor 9 maart 2015 t.e.m. 15 maart 2015, ten bedrage van 357,09 euro;
- Loonbrief Belgische referentiepersoon *d.d.* 25 maart 2015, voor 16 maart 2015 t.e.m. 22 maart 2015, ten bedrage van 274,01 euro;
- Loonbrief Belgische referentiepersoon *d.d.* 1 april 2015, voor 23 maart 2015 t.e.m. 29 maart 2015, ten bedrage van 211,93 euro;
- Loonbrief Belgische referentiepersoon *d.d.* 8 april 2015, voor 30 maart 2015 t.e.m. 31 maart 2015, ten bedrage van 142,84 euro;
- Loonbrief Belgische referentiepersoon *d.d.* 8 april 2015, voor 1 april 2015 t.e.m. 5 april 2015, ten bedrage van 71,42 euro;
- Overeenkomst voor uitzendarbeid tussen T.I. en de Belgische referentiepersoon *d.d.* 8 maart 2015;
- Arbeidsovereenkomst voor bedienden voor bepaalde tijd tussen D.S. en de Belgische referentiepersoon *d.d.* 3 november 2014;
- Overeenkomst voor uitzendarbeid tussen R.B. NV en de Belgische referentiepersoon *d.d.* 17 september 2014 voor periode 22 september 2014 t.e.m. 26 september 2014;
- Loonbrief Belgische referentiepersoon *d.d.* 30 september 2014, voor 22 september 2014 t.e.m. 29 september 2014, ten bedrage van 71,42 euro;
- Overeenkomst voor uitzendarbeid tussen R.B. NV en de Belgische referentiepersoon *d.d.* 30 september 2014 voor periode 29 september 2014 t.e.m. 3 oktober 2014;
- Loonbrief Belgische referentiepersoon *d.d.* 7 oktober 2014, voor 29 september 2014 t.e.m. 30 september 2014, ten bedrage van 122,61 euro;
- Loonbrief Belgische referentiepersoon *d.d.* 7 oktober 2014, voor 1 oktober 2014 t.e.m. 3 oktober 2014, ten bedrage van 118,16 euro;
- Overeenkomst voor uitzendarbeid tussen R.B. NV en de Belgische referentiepersoon *d.d.* 3 oktober 2014 voor periode 6 oktober 2014 t.e.m. 10 oktober 2014;
- Loonbrief Belgische referentiepersoon *d.d.* 15 oktober 2014, voor 6 oktober 2014 t.e.m. 10 oktober 2014, ten bedrage van 254,13 euro;
- Overeenkomst voor uitzendarbeid tussen R.B. NV en de Belgische referentiepersoon *d.d.* 10 oktober 2014 voor periode 13 oktober 2014 t.e.m. 17 oktober 2014;
- Overeenkomst voor uitzendarbeid tussen R.B. NV en de Belgische referentiepersoon *d.d.* 17 oktober 2014;
- Loonbrief Belgische referentiepersoon *d.d.* 21 oktober 2014, voor 13 oktober 2014 t.e.m. 18 oktober 2014, ten bedrage van 339,87 euro;
- Overeenkomst voor uitzendarbeid tussen R.B. NV en de Belgische referentiepersoon *d.d.* 17 oktober 2014 voor periode van 20 oktober 2014 t.e.m. 24 oktober 2014;
- Loonbrief Belgische referentiepersoon *d.d.* 28 oktober 2014, voor 20 oktober 2014 t.e.m. 24 oktober 2014, ten bedrage van 339,87 euro;
- Overeenkomst voor uitzendarbeid tussen R.B. NV en de Belgische referentiepersoon *d.d.* 24 oktober 2014 voor periode van 27 oktober 2014 t.e.m. 31 oktober 2014;
- Deeltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur tussen NV M.S. en de verzoekende partij *d.d.* 3 oktober 2015;
- Loonbrief verzoekende partij voor januari 2015 ten bedrage van 619,31 euro;
- Loonbrief verzoekende partij voor februari 2015 ten bedrage van 584,06 euro;
- Loonbrief verzoekende partij voor maart 2015 ten bedrage van 744,19 euro;
- Loonbrief verzoekende partij voor april 2015 ten bedrage van 845,66 euro;
- Loonbrief verzoekende partij voor mei 2015 ten bedrage van 1474,60 euro;
- Loonbrief verzoekende partij voor juni 2015 ten bedrage van 456,02 euro;
- Loonbrief verzoekende partij voor juli 2015 ten bedrage van 1451,93 euro;
- Loonbrief verzoekende partij voor augustus 2015 ten bedrage van 951,62 euro;
- Loonbrief verzoekende partij voor september 2015 ten bedrage van 387,05 euro;
- Loonbrief verzoekende partij voor oktober 2015 ten bedrage van 514,67 euro;
- Arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur voor een bediende tussen BVBA M.-T. en de Belgische referentiepersoon *d.d.* 28 september 2015 van 1 oktober 2015 t.e.m. 31 december 2015;
- Loonbrief Belgische referentiepersoon voor oktober 2015 ten bedrage van 935,09 euro;
- Loonbrief Belgische referentiepersoon voor november 2015 ten bedrage van 998,61 euro;
- Loonbrief Belgische referentiepersoon voor december 2015 ten bedrage van 696,03 euro;
- Arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur voor een bediende tussen BVBA M.-T. en de Belgische referentiepersoon *d.d.* 17 december 2015
- Loonbrief Belgische referentiepersoon voor juni 2015 ten bedrage van 1284,74 euro.

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat onterecht geen rekening wordt gehouden met haar eigen inkomsten. De verzoekende partij stelt dat zij samenwoont met de Belgische referentiepersoon en zo bijdraagt aan het gezinsinkomen.

In de bestreden weigeringsbeslissing wordt omtrent de eigen inkomsten van de verzoekende partij gemotiveerd dat met deze gegevens geen rekening kan gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De verwerende partij stelt dat het aan de Belgische onderdaan is, die zich wenst te laten vervoegen, om aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

De kernvraag van de huidige procedure is dus op welke manier de vereiste, dat de Belgische referentiepersoon als gezinshereniger conform artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet "*beschikt*" over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, geïnterpreteerd moet worden.

Volgens artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet de Belgische onderdaan voor wat betreft de familieleden, vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, van de Vreemdelingenwet, aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen "*beschikt*". De verwerende partij gaat eraan voorbij dat de wetsebepaling niet stelt dat deze over stabiele, toereikende en regelmatige "*eigen*" bestaansmiddelen beschikt. Deze wetsebepaling voorziet aldus niet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, maar wel met deze waarover deze Belgische onderdaan "*beschikt*". Uit 'Van Dale' en 'Wolters' blijkt duidelijk dat zij het woord "*beschikken*" verklaren als respectievelijk "*1. beslissen over: afwijzend op iets beschikken; 2. gebruikmaken van: vrij (kunnen) beschikken over*" of "*1. gebruik kunnen maken (van iemand of iets) 2. beslissen over.*" Deze betekenis van de term 'beschikken' houdt niet in dat men enkel van eigen middelen kan gebruik maken. Ondanks het feit dat in de bestreden weigeringsbeslissing wel degelijk deze term "*beschikken*" gehanteerd wordt, zoals vermeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, worden de inkomsten van de verzoekende partij toch buiten beschouwing gelaten, louter omdat ze niet van de Belgische onderdaan zelf afkomstig zijn. Er blijkt evenwel niet dat de wetgever in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet enige vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan heeft willen stellen. Het is allerm minst uitgesloten dat de wettelijk samenwonende partner van de verzoekende partij, als Belgische referentiepersoon, kan beschikken over de bestaansmiddelen van de verzoekende partij, *in casu* de inkomsten uit haar tewerkstelling.

Voorts wijst de Raad erop dat de term "*beschikken*" niet enkel voorkomt in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet maar ook in artikel 40bis, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 1, lid 1, eerste alinea, van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, later 'opgeslorpt' door de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, waarin wordt bepaald dat de burger van de Unie, die als beschikker over voldoende bestaansmiddelen in het Rijk verblijft, het bewijs dient te leveren dat hij eveneens over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zijn familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet verwijst bovendien expliciet naar artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en beide bepalingen staan onder Titel II "*Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen*", hoofdstuk I "*Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg.*" Hieruit blijkt dat de wetgever in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft willen aangeven in welke mate de bepalingen betreffende gezinshereniging met een burger van de Unie ook toepassing vinden op de gezinshereniging met een Belg. De wetgever heeft hierbij de voormelde voorwaarde dat de vervoegde burger van de Unie dient aan te tonen ook te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat de familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel, overgenomen wat de gezinshereniging met een Belg betreft – met uitzondering van de ouders van een minderjarige Belg – in die zin dat ook hier de vervoegde Belg moet aantonen dat hij "*over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt*". Er blijkt niet dat de wetgever bij artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de bedoeling heeft gehad om het hierin vervatte begrip "*beschikken*" een andere of verschillende betekenis te geven dan de betekenis die dit begrip op dat ogenblik reeds kende in het kader van de Burgerschapsrichtlijn. Zo blijkt bovendien ten overvloede ook uit overweging A. 13.6.2 van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 van 26 september 2013, dat de Ministerraad naar aanleiding van

een aangevoerde discriminatie op dit punt - de verzoekende partijen voor het Grondwettelijk Hof hadden uit de arresten van het Hof van Justitie van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03 (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, *Commissie/België*) en van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02 (HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, *Zhu en Chen*) afgeleid dat, in het kader van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de Europese burgers en hun familieleden, de middelen niet noodzakelijkerwijs moeten worden voorgelegd door de burger van de Unie bij wie men zich voegt, maar een andere oorsprong kunnen hebben, zodat de familieleden van Belgen minder goed worden behandeld dan de familieleden van burgers van de Unie – ten gronde had opgemerkt: “*dat de Belgische wet dezelfde bewoordingen gebruikt als die van artikel 7, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG en dat artikel 40ter, tweede en vierde lid, moet worden gelezen in het licht van die laatste richtlijn en, overeenkomstig de rechtspraak van het voormelde arrest Commissie t. België, [zodat de aangevoerde discriminatie haar oorsprong vindt in de door de partijen gegeven interpretatie].*”

Omwille van al het voorgaande is het relevant om de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot de interpretatie van de term ‘beschikken’ in het kader van de Burgerschapsrichtlijn te raadplegen.

In het kader van de richtlijn 90/364/EEG diende het Hof van Justitie in Grote kamer zich in dit arrest (Commissie tegen België van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03) reeds te buigen over de voorwaarde dat de burger van de Unie over toereikende bestaansmiddelen dient te beschikken om te voorkomen dat hij/zij en zijn/haar familieleden ten laste komen van de sociale bijstand en de vraag of hiertoe enkel rekening dient te worden gehouden met de eigen bestaansmiddelen van de burger van de Unie, of ook met deze van de echtgeno(o)t(e) of kinderen en met deze van “een derde”, ofwel een levensgezel waarmee geen enkele juridische band bestaat. Het Hof was van mening dat het vereisen dat de burger van de Unie zelf over die bestaansmiddelen dient te beschikken, zonder dat hij zich dienaangaande kan beroepen op de bestaansmiddelen van een familielid dat hem vergezelt, een vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen toevoegt die onevenredig is met het recht op vrij verkeer (met verwijzing naar het arrest *Zhu en Chen* van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02). Het Hof stelde dat ook de bestaansmiddelen van een levensgezel, waarmee geen juridische band bestaat die een verplichting oplegt in elkaars onderhoud te voorzien, niet mogen worden uitgesloten. Het Hof acht immers het verlies van toereikende bestaansmiddelen een latent risico, ongeacht of die middelen persoonlijk dan wel van een derde afkomstig zijn, zelfs indien de derde er zich toe heeft verbonden om de houder van het verblijfsrecht financieel te steunen. Het Hof stelt nadrukkelijk in punt 47 van het arrest ‘*Commissie t. België*’ dat de herkomst van de bestaansmiddelen niet automatisch een invloed heeft op het risico dat een dergelijk verlies zich voordoet, daar het intreden van dit risico van de omstandigheden afhangt (zie ook HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, punt 30, *Zhu en Chen*; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, *Alokpa*, punt 27).

In zijn arrest van 16 juli 2015 in de zaak C-218/14 bevestigde het Hof van Justitie deze rechtspraak. Het Hof benadrukte dat in het kader van de vraag of een burger van de Unie voor zichzelf en zijn familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen het begrip ‘beschikken’ moet worden uitgelegd als dat “*het volstaat dat die bestaansmiddelen de burgers van de Unie ter beschikking staan, zonder dat [...] het minste vereiste [wordt gesteld] met betrekking tot de herkomst van die middelen, welke met name door de derdelander ter beschikking kunnen zijn gesteld*” (punt 74).

Niettegenstaande de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie in principe geen toepassing vindt in de thans voorliggende zaak, waarin de referentiepersoon als statische Belg zich niet kan beroepen op het vrij verkeer als aanknopingspunt met het Unierecht, wordt niet ingezien waarom het risico op verlies van toereikende bestaansmiddelen anders moet worden ingeschat voor een Belgische onderdaan en zijn familieleden. Een analoge interpretatie van het begrip ‘beschikken’ in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dringt zich op, zowel omwille van alle voormelde redenen, als omwille van de volgende drie bijkomende elementen.

Vooreerst weze opgemerkt dat nationale bepalingen en regelingen, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, conform het Unierecht moeten worden uitgelegd (HvJ 5 oktober 2004, C 397/01 tot C 403/01, *Pfeiffer*, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07, *Angelidaki e.a.*, punt 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, *Kücükdeveci*, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, punt 8). Bijgevolg wanneer een nationale bepaling of regeling voor meer dan één uitlegging vatbaar zou zijn – hoewel uit het bepaalde in artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat geen rekening kan worden gehouden met het inkomen van de vreemdeling zelf die de gezinshereniging aanvraagt in functie van zijn Belgische partner met wie hij wettelijk samenwoont op

voorwaarde dat deze Belgische partner erover kan beschikken, blijkt uit de bestreden weigeringsbeslissing dat de gemachtigde van de staatssecretaris hieraan een andere uitlegging geeft – verdient de uitlegging die de bepaling of regeling in overeenstemming brengt met het Unierecht de voorkeur boven de uitlegging die in strijd is met het Unierecht (HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28; HvJ 7 maart 2013, C 19/12, *Efir*, punt 34).

Ten tweede is het recht op vrij verkeer niet het enige aanknopingspunt met het Unierecht. Het Hof aanvaardt immers dat uitzonderlijk het verblijfsrecht niet kan worden ontzegd aan een onderdaan van een derde land die lid is van de familie van een statistische Unieburger, omdat anders de nuttige werking zou worden ontnomen aan het burgerschap van de Unie dat aan die burger toekomt, indien een dergelijke weigering tot gevolg heeft dat hij in feite genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten en hem zo het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan die status ontleende rechten. Artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie verzet zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste “aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten” (zie HvJ GK, C-34/09, *Ruiz Zambrano*, punt 42; HvJ 5 mei 2011, C-434/09, *Mc Carthy*, punt 47; HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci e.a.*, punt 64; HvJ 6 december 2012, C-356/11 en C-357/11, *O. en S.*, punt 45; HvJ 8 november 2012, C-40/11, *Iida*, punt 71; HvJ 8 maart 2013, C-87/12, *Kreshnik Ymeraga e.a.*, punt 36; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, *Alokpa*, punt 32).

De hoedanigheid van het Unieburgerschap moet immers als primair worden beschouwd (HvJ C-184/99, *Grzelczyk*, Jur. 2001, I, 6193, punt 31 en K. LENAERTS, “*Civis europaeus sum: van grensoverschrijdende aanknoping naar status van burger van de Unie*”, SEW 2012, 2-13.) Een nationale maatregel waarbij de bestaansmiddelenvereiste enkel wordt beoordeeld met betrekking tot de bestaansmiddelen die de Belg genereert, kan het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten, waarover de Belg beschikt, ontzeggen. Immers, wanneer er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de Unieburger en de derdelander aan wie een verblijfsrecht wordt geweigerd, kan het nuttig effect van het Unieburgerschap in het gedrang worden gebracht aangezien deze afhankelijkheid ertoe kan leiden dat de Unieburger als gevolg van een dergelijke weigeringsbeslissing zal worden gedwongen niet enkel het grondgebied van de lidstaat waarvan hij onderdaan is te verlaten, maar eveneens het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

Hoewel het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, op zich niet volstaat om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend (HvJ, C-256/11, *Dereci e.a.*, punten 65 en 66), zijn er evenwel omstandigheden denkbaar waarin een statische Belg bij een automatische verblijfsweigering ten aanzien van een derdelander van wie de Belg afhankelijk is, gedwongen zou worden om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten. De beoordeling van zulke situatie vergt een onderzoek van alle relevante feitelijke omstandigheden van het concreet geval, waarbij de eventuele afhankelijkheidsverhouding en de inschatting van het verwachte effect van een verblijfsrechtelijke weigering niet mogen worden genegeerd (N. CAMBIEN, “*Recente ontwikkelingen op het vlak van gezinshereniging van Belgen en Unieburgers: a long and winding Road?*” in D. VANHEULE (ed.), *Migratie en Migrantenrecht 16, Ontwikkelingen inzake vrij verkeer, asiel, voogdij en nationaliteit*, Brugge, Die Keure, 2015, 15.). De Raad stelt vast dat de verwerende partij, door bij de beslissing tot weigering van verblijf uit te gaan van een strikte lezing van de bestaansmiddelenvereiste in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarbij de inkomsten van de derdelander principieel worden uitgesloten, geen aandacht heeft geschonken aan het ‘effectief genot’-criterium.

In dit kader moet eveneens ten derde gewezen worden op het evenredigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van Unierecht. De Raad stelt immers vast dat de bestaansmiddelenvereiste tot legitiem doel heeft het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familielieden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, punt B.52.3). Een automatische verblijfsweigering om de reden dat de Belg in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste is echter niet proportioneel met dit doel in die gevallen waar de Belgische gezinshereniger aantoonbaar samen met de derdelander te beschikken over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen en hij eveneens aannemelijk maakt over het geheel van die bestaansmiddelen vrij te kunnen beschikken. Hierbij is er geen gevaar voor het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand (zie ook *infra*) en voor een verblijf in menswaardige omstandigheden, en

worden de verblijfsweigerings en het eventueel in gedrang brengen van het nuttig effect van het Unieburgerschap dus niet langer afdoende gerechtvaardigd door dit legitieme doel (K. LENAERTS, o.c., 2-13). De verwerende partij heeft dus evenmin oog gehad voor het evenredigheidsbeginsel als algemeen beginsel van Unierecht.

Hieruit volgt dat de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet op een Unierechtelijke conforme wijze moet worden uitgelegd, zodat bij het nagaan of aan deze vereiste al dan niet is voldaan ook rekening moet worden gehouden met de bestaansmiddelen van een derdelander waarover de Belgische gezinshereniger beschikt.

Ten slotte wordt er op gewezen dat de wetgever met het instellen van de inkomensvereiste uit artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet *“beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid”* (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, punt B.64.8). Hierbij kan er op worden gewezen dat het inkomen van de wettelijk samenwonende partner van de Belgische referentiepersoon net als gevolg kan hebben dat deze laatste zelf niet (langer) ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Uit artikel 16, § 1, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie *juncto* artikel 34, § 1, van het koninklijk besluit van 11 juli 2002 houdende het algemeen reglement betreffende het recht op maatschappelijke integratie blijkt immers dat indien een Belg die recht heeft op een leefloon gaat samenwonen met een derdelander – echtgenoot of samenwonende partner – en deze laatste voldoende bestaansmiddelen genereert volgens de berekeningsregels die gelden voor het recht op (equivalent) leefloon, de toekenning van het leefloon aan de Belg stopgezet zal worden, zodat die Belg niet meer ten laste zal vallen van de sociale bijstand. Als de derdelander beperkte bestaansmiddelen genereert, dan zullen die bestaansmiddelen in mindering gebracht worden van het bedrag waarop betrokkenen recht hebben. Tevens past het erop te wijzen dat in het geval dat er na de toekenning van een verblijfstitel een probleem ontstaat met betrekking tot de inkomsten van de vreemdeling waarover de Belgische referentiepersoon kan beschikken, het verblijfsrecht van deze vreemdeling steeds geëvalueerd kan worden door de verwerende partij, dit gedurende een periode van vijf jaar na de erkenning ervan, waarbij dit in toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet zo nodig kan worden beëindigd. Daarnaast kan er nog aan herinnerd worden dat het verlies van toereikende bestaansmiddelen steeds een latent risico blijft, ongeacht of die middelen persoonlijk dan wel van de wettelijk samenwonende partner afkomstig zijn. De herkomst van de bestaansmiddelen heeft dus niet automatisch invloed op het risico dat een dergelijk verlies zich voordoet, daar het intreden van dit risico van de omstandigheden afhangt (cf. HvJ 23 maart 2006, C-408/03, *Commissie/België*; zie ook HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, *Zhu en Chen*, punt 30; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, *Alokpa*, punt 27). Aldus staat een interpretatie van de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet waarbij ook rekening wordt gehouden met het inkomen dat de partner waarmee de Belgische gezinshereniger wettelijk samenwoont uit tewerkstelling genereert, op voorwaarde dat de Belgische gezinshereniger erover kan beschikken, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat zowel een letterlijke, een analoge, een Unierechtelijke, als een teleologische interpretatie van de term *“beschikt”* uit artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet ertoe leidt dat niet kan worden aangenomen dat deze enkel de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon tot voorwerp kan hebben. Desalniettemin worden de inkomsten van de verzoekende partij, ondanks het feit dat in de bestreden weigeringsbeslissing wel degelijk het woord *“beschikken”* gehanteerd wordt, niet in rekening gebracht, louter omdat ze niet van de Belgische onderdaan zelf afkomstig zijn. Bijgevolg heeft de verwerende partij op basis van een te enge en dus verkeerde lezing van artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet geconcludeerd dat er principieel geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten uit een persoonlijke tewerkstelling van de verzoekende partij om te bepalen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

2.1.2.1. Ondergeschikt wijst de Raad er op dat de verwerende partij in de bestreden weigeringsbeslissing een behoefteanalyse heeft gemaakt, zoals bedoeld in artikel 42, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle

bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

De Raad stelt echter vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris ook bij de behoefteanalyse geen rekening houdt met de eigen inkomsten van de verzoekende partij. De gemachtigde van de staatssecretaris is, zoals blijkt uit de bestreden weigeringsbeslissing, op de hoogte van de eigen inkomsten van de verzoekende partij. De verwerende partij spreekt zich dan ook tegen waar zij in de behoefteanalyse stelt dat de *"betrokkene eveneens van dit inkomen moet leven"*. De verwerende partij heeft weet van de eigen inkomsten van de verzoekende partij en het is dan ook kennelijk onredelijk dat de verwerende partij bij de behoefteanalyse stelt dat de verzoekende partij enkel moet leven van het inkomen van de Belgische referentiepersoon.

2.1.2.2. Gelet op het voorgaande stelt de Raad met de verzoekende partij vast dat de bestreden weigeringsbeslissing kennelijk onredelijk werd genomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 42, tweede lid, van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt. Het eerste middel is in de besproken mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. Aangezien een eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel of andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet verder te worden onderzocht.

2.2. Daar de tweede bestreden beslissing – het bevel om het grondgebied te verlaten – werd genomen op basis van de overweging dat het legaal verblijf van de verzoekende partij in België is verstreken en de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat hij, in toepassing van artikel 52, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, kan beschikken over een attest van immatriculatie en het legaal verblijf van de verzoekende partij derhalve niet is verstreken, dient ook deze beslissing te worden vernietigd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 juli 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS